

lemmer af Udvalget, stillede Forslag om at fiksere Skatteprocenten, med Hensyn til Maksimum i hvert Fald, til 2 pCt., medens de 5 andre Medlemmer af Udvalget ikke vilde gaa med dertil. Der var kendte Mænd paa begge Sider. Paa Flertallets Side var der Mænd som Berg, I. A. Hansen og Overretsprokurator Leth, og for øvrigt var det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), der vist er det eneste Medlem af dem, som have været med til denne Sag i 1873, der endnu sidder i Tinget, ogsaa indenfor Flertallet. Men Mindretallet gjorde den Betragtning gældende, som netop ogsaa fremhævedes af Ordføreren for Forslagsstillerne, at det vilde være heldigt, om man indrettede Forholdene saaledes, at de militære Borgere i Garnisonsbyerne med Hensyn til Skatten bleve stillede lige med de øvrige Borgere. Naar man fra Flertallets Side fremhævede, at dette var uheldigt, var det bl. a. af den Grund, som den højtærede Minister fremførte, at de militære Tjenestemænd maatte tage Bolig, hvor det befaledes dem at flytte hen. Dette Forhold var vistnok den Gang nogenlunde enestaaende, ja, det kan være, at det samme Forhold gjaldt for Toldembedsmænd den Gang, det ved jeg ikke bestemt, men vi havde ikke Statsbaner den Gang, og vi havde heller ikke vort Postvæsen ordnet som nu. Nu er Forholdet vel nok det, at de militære Tjenestemænd ikke ere ene om at blive beordrede andetsteds hen. Men Forholdet er vist omtrent det, at for hver een af de andre Etater, der bliver kommanderet til at flytte andetsteds hen, er der ikke saa faa militære, der efter Befaling maa tage nyt Ophold andetsteds. Den Gang var det, som sagt, noget anderledes. Det var den væsentligste Grund, som Udvalget anførte i Betænkningen.

Under Forhandlingen kom der imidlertid et andet Synspunkt frem, som til Dels kan være gældende endnu, det blev navnlig stærkt fremhævet af Berg, nemlig at det var ikke urimeligt, at man i de Byer, der havde Fordelen af at være Garnisonsbyer, bidrog en Del til at skaffe disse Tjenestemænd taalelige Livsvilkaar. Jeg maa erindre om, at det, der den Gang forelaa til Behandling, var et Tillæg til de gældende Lønningslove, fremkommet ud fra den Betragtning, at man navnlig for de lavestlønnede Tjenestemændes Vedkommende havde sat Lønningerne for lavt i 1867. Fra Bergs Side blev det altsaa fremhævet, som jeg har nævnt, at det vilde være retfærdigt, om man paalagde Garni-

sonsbyerne at udrede en Del af de Omkostninger, der nu en Gang følge med at leve i en saadan By, saa at disse kom til at paahvile Byen som By, og at de bleve at udrede af de andre af Byers Borgere og ikke af de militære Tjenestemænd. Den nugældende Lovgivning er gaaet ud fra den samme Forudsætning, naar den fastsætter, at Garnisonsbyerne skulle yde Tilskud til Statens Udgifter til Garnisonerne. Jeg skal villig indrømme, at Forholdene ikke ere de samme nu som i 1873. Som det fremgik af den Del af Betænkningen, den højtærede Minister oplæste, vare Forholdene med Hensyn til Beskatningen helt andre den Gang end nu. Det nævnes i Betænkningen, at den i Garnisonsbyerne varierede fra $1\frac{1}{2}$ pCt. til noget saa svimlende højt som 5 pCt. Saadan saa man paa det den Gang. Derfor mente man, at man for Militærpersoner maatte kunne nøjes med 2 pCt. Naar man valgte netop 2 pCt., hidrørte det vist fra, at man her i København havde denne Skatteprocent. Allerede i 1873 steg den imidlertid vistnok til $2\frac{1}{4}$. Skatteprocenten i København er ikke endnu stegen synderligt, men man vil vel nok komme noget op ad ogsaa her. I Landets øvrige Byer er Skatten snarest 3 Gange saa høj, som den var den Gang.

Dette Forhold er af den Natur, at jeg synes, det maa være berettiget ogsaa at tage dette i Betragtning ved dette Forslags videre Behandling. Man kan anlægge den Synsmaade, som Flertallet anlagde i 1873, at der af Militærpersoner bør svares en bestemt Skat, som er ens alle Vegne, eller som i alt Fald ikke overstiger et vist Maksimum, fordi Befalingsmænd i Hæren i høj Grad flyttes efter Ordre. Men vil man anlægge det samme Synspunkt som den Gang, hører dertil unægtelig ogsaa, at Maksimalgrænsen for Skatteprocenten sættes betydeligt højere, end man den Gang satte den. Man kan selvfølgelig ogsaa anlægge det Synspunkt, som Mindretallet anlagde, at man skal indrette Lønningerne saaledes, at Befalingsmænd af Hær og Flaade kunne betale ligesom andre Skatteborgere. Den sidste Synsmaade er i Virkeligheden af den Natur, at mange sikkert maa have Sympati for den — personlig har jeg det —, men jeg kan se, at det vil støde paa ret betydelige Vanskeligheder overfor de militære at gennemføre den.

Medens jeg saaledes meget maa beklage, at dette Forslag ikke kom frem og blev drøftet i 1909, da vi behandlede Løn-